

El color com a mural

Presentation of the Pati Llimona, restored by Ignasi Solà-Morales

A la primera ullada, la gran paret descendent, rere la que jo en dic la segona escala, em dóna clar que requeria "un mural blau". És a dir: un color blau total, un blau càlid, lluminós, potent.

Així va començar aquesta experiència de donar color, de situar pel color els espais d'una obra de remodelació arquitectònica, per la que em va demanar col·laboració l'arquitecte Ignasi de Sola-Morales.

De sempre, des de els meus dubtes, m'havia preguntat per si era realment possible una col·laboració arquitecte-pintor que no fos la de separar els dos conceptes. És a dir: la de "vestir" amb una pintura, amb una pintura mural, una sala noble o per donar una altra "categoria" a un espai arquitectònic.

El del Pati Llimona és un edifici gòtic, ara restaurat, en el que les parts antigues hi tenen una important presència, tant per les restes de pintures de l'època com per les textures i el color de les pedres de la muralla.

La meva intervenció va partir, a més dels espais dibuixats per Ignasi de Sola-Morales, d'aquest fet gòtic del edifici -d'aquí el blau que va servir de punt de partida i, després, l'ocre amb substitució de l'or del retaule. No hi era aliè el blau del sostre de la Catedral de Salamanca ni aquest "sentiment" d'ambient medieval que tot l'edifici respira.

El problema, que no va ser tal sinó tot el contrari, gracies a l'interès i a la total col·laboració de l'industrial pintor, hagués pogut estar en la dificultat de treballar el color des de la sensibilitat i no des del "pantom". Vull dir que el color de plàstic amb els que es treballa, saturen molt el blanc, especialment els blaus, i penso que, sovint, malauradament, es treballa d'una forma massa industrialitzada i el color es fa més des de les mesures del "pantom" que des de "la mirada".

Els colors bàsics utilitzats a l'interior són, doncs, el blau i l'ocre i aquesta situació es va repetint en els espais més nobles. Sostre blau i parets ocre en el vestíbul d'entrada i a la gran Sala d'actes que dóna, especialment en aquesta, per ser un espai tancat, una gran i elegant presència.

Al passar a l'altre àmbit, a l'altra escala, la situació reobre la primera idea: la gran paret vertical segueix requerint el blau, el mateix blau càlid dels sostres però amb una altra textura i limitat pel mur de l'antiga muralla i de l'ocre-or. Les dues grans escales varem decidir-les en blanc per valorar més

JOAN HERNÁNDEZ PIJUAN

l'espai que les envolta que a elles mateixes. Era com un intent de valorar-les pel negatiu.

Hi ha, també, una petita sala de reunions que vaig voler tractar individualment per donar-li una altra valoració. Està pintada d'un color entre "maduixa" i "malva" i crea un espai molt íntim, diria que tranquil i reposant.

També als passadissos que uneixen aquestos espais, el color gris càlid, molt poc present, amb que estan pintats, ajuda a fer lliscar la mirada cap als punts d'intersecció entre la textura i el color de lo vell i la textura i el color de lo nou.

El "salmó" de les façanes és més alt de to a la part del terrat per allò de la distància i de la penetració cap a un espai més retirat. En quant aquest color, penso que ara encara massa "net", aguantí el pas del temps, crec que s'integrarà perfectament en el sí del barri, en el sí de Ciutat Vella.

Joan Hernández Pijuan

Barcelona, 1991